

Μια μέρα πριν τις εκλογές και μια μετά από αυτές, χάθηκα στους ορεινούς όγκους της βορειοδυτικής Πελοποννήσου. Αραχναίο, Μεγαλοβούνι, Ζήρεια αναγράφει ο γεωφυσικός χάρτης. Εκεί που τις προσεχείς μέρες θα ξετυλιχτεί το μεγαλύτερο, το πιο απομακρυσμένο τμήμα του 61ου Δ.Ρ.Α.

Σε προσωπικό επίπεδο έχω εκτεθεί αλληπάλληλες φορές, υποστηρίζοντας τη χαμένη ταυτότητα, αυτού που συχνά αποκαλούμε και ως μεγάλο εθνικό μας αγώνα. Στο ίδιο πλαίσιο που όλα αλλάζουν. Κι οι όποιες αλλαγές, συμβαίνουν τόσο ερήμην ημών, όσο και προοδευτικά, έτσι που σχεδόν πάντα το παλιό χάνεται, σβήνει, ξεχνιέται μέσα στο καινούργιο.

Στο συγκεκριμένο μοτίβο όμως, υπάρχουν μερικοί που δεν βολεύονται με τις αλλαγές, που δυσκολεύονται να απορροφηθούν. Κι αν ισχύει το ότι η προσαρμοστικότητα είναι δείγμα ευφυΐας, τότε, όλοι οι δυσπροσάρμοστοι, προφανώς, δεν φημιζόμαστε για εξυπνάδα.

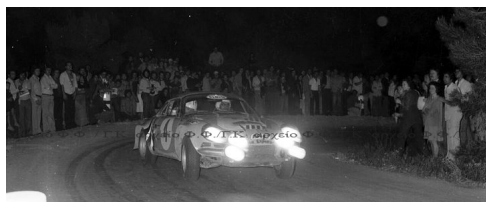

Το 21ο (1973) ξεκινούσε με πρώ τη πρώ τη ετάπ το Αλεποχώρι. Οι Ove Andresson – Gunnar Häggbom στην πρώ τη τους εμφάνιση στην Ελλάδα με Toyota. Στα πρωτόλεια βήματα του Team Europe ο Ove, μα και Paven στην μητρική του γλώσσα επονομαζόμενος (Πάπας), δεν κατάφερε να τερματίσει.

Κι όμως,

αυτό το κουτσουρεμένο, το μιάμισης μέρας, και πεντέμιση ειδικών, το εκτός παγκοσμίου, το 61ο Ακρόπολις, έχει κάτι συγκινητικά διαφορετικό μέσα του. Είναι το πρώτο, από το 1953, που Δεν διοργανώνει η Λέσχη. Μια τεράστια αλλαγή, στη σφαίρα του απίθανου ακόμα και για πριν από λίγους μήνες. Στην εκ των αποτελεσμάτων, κρινόμενη ως ολότελα αποτυχημένη διοίκηση, που έτρεξε τη Λέσχη από το τέλος της προεδρίας Δαρδούφα έως το θέρους του '13, ήρθε να προστεθεί και το χάος της ύφεσης οπότε αυτό που παρέδωσε, δεν είχε τίποτα το κοινό με αυτό που παρέλαβε. Το αποτέλεσμα είναι ότι, η Λέσχη βιώνει ένα άσχημο τέλος.

Το κάθε τέλος όμως, σηματοδοτεί μια νέα αρχή. Κι η νέα αρχή φέρει το όνομα ΟΜΑΕ, η οποία αναγκάστηκε από τα πρώτα βήματά της να κολυπήσει στα βαθιά, χωρίς προετοιμασία και κυρίως χωρίς πίστωση χρόνου. Κάποια καινούργια πράγματα, που φάχνουν ένα αποτέλεσμα. Δικαίωση.

Στο 23ο (1976) ο Τάσος «Σιρόκο» Λιβιεράτος έφτασε κοντά στην ύψιστη διάκριση αλλά προσέκρουσε στο εμπόδιο του Σουηδού Harry «Sputnik» Kallstrom. Στην εικόνα με τον Μ. Ανδριόπουλο δεξί κάθισμα, πιέζει την Α110 στο νυκτερινό Αλεποχώρι στο τελευταίο τους κοινό Ακρόπολις.

Όπως και νάχει, ακόμα κι αυτή η μικρή, σε σχέση με τα πρότερα χρόνια, περιήγηση στα Πελοποννησιακά βουνά, παραμονές του αγώνα είναι ικανή να σε απομακρύνει από μια δύσμορφη πραγματικότητα. Μαζί με αυτή ας θυμηθούμε και λίγες στιγμές από το παρελθόν, τότε που το μεγάλο σε έκταση «Ακρόπολις», περνούσε από κοντινά με τα φετινά εδάφη και

χανόταν βαθιά στην Πελοποννησιακή ενδοχώρα.

Σαββάτο

μεσημέρι, λίγες ώρες πριν την εκλογική αναμέτρηση, από τα Αθήκια ανάποδα την εταπ του Αγ. Ιωάννη του 14ου Ιστορικού αυτόν με τα εφιαλτικά γρήγορα ευθυλικά που μετά τον Αγ. Ιωάννη περνά στο χώμα.

Διψασμένο, απότηγο απ' όλο το καλοκαίρι όχι μια Ακροπολική εικόνα καθώς είχαμε συνηθίσει τέτοιες βόλτες να γίνονται καταμεσής της ιεροτελεστίας της άνοιξης, μα και για αυτό υπάρχει μια αισιόδοξη πρόβλεψη.

Να παραμείνει έτσι τον Οκτώβρη ως rally of Greece στο Ευρωπαϊκό και στη σκιά του Ακρόπολις και το Ακρόπολις να διοργανώνεται την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου ένα μήνα μετά το Ιστορικό που θα φιλοξενηθεί μια στην Κεντρική Ελλάδα και μια στην Πελοπόννησο. Ελπίζω εις το μέλλον να μην φορολογούνται οι ιδέες.

Τέλος πάντων αλλού με κροκάλες, αλλού με φυτευτές, αλλά βατή και με εναλλαγές, ειδική τα Αθήκια θα περιμένει τα πληρώματα το πρωί και το μεσημεράκι της Κυριακής.

Με το θερμόμετρο στους 30 και το ρολόι μετά τις 17:00 ο Σαρωνικός ήταν πιο θελκτικός από την Κλένια.

Και αφού την Κυριακή θα αποφασίζαμε για τον μέλλον μας, άλλο θέμα αν κινητοποιήθηκε μόνον ένας στους δυο πολίτες, η Δευτέρα έμελλε να ήταν η μέρα που θα ολοκληρώναμε το πιο μακρινό τμήμα του φετινού Ακρόπολις.

Το 1977 ο Τζώ νυς είναι 63 ετών. Αρκετά θαλερός να τερματίσει μέσα στη δεκάδα στο 24ο, μα και αρκετά μεγάλος για να κρύψει την κόπωση στο στοπ της ειδικής Βούρβουρα, μετά από ολονύκτια ταλαιπωρία στην Πελοπόννησο.

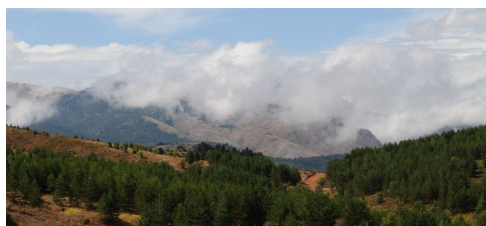
Ξημέρωσε

λοιπόν η Δευτέρα και το Φθινόπωρο έδειξε το πιο βροχερό του πρόσωπο. Στις δέκα το πρωί, μέσα στην Κλένια η καταρρακτώδης βροχή και ο χαμηλός βαρύς ουρανός έδινε τόσο λίγο φως που καθιστούσε την φωτογράφιση προβληματική. Έστω κι' έτσι παρέμεινε μια ειδική ενδιαφέρουσα, που τα έχει σχεδόν όλα, όπως τεχνικά κομμάτια, γρήγορα τμήματα, ανηφόρια και κατηφόρια, ασφαλτο και χώμα για να τερματίσει στις ρίζες του Ελληνικού ηπειρωτικού πολιτισμού, στις Μυκήνες.

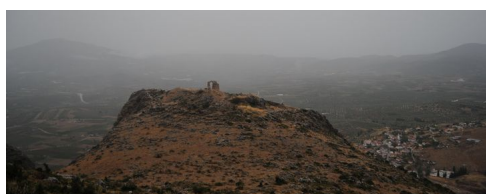
Στη σχετικά μακρά απλή μέχρι το Κεφαλάρι, η κακοκαιρία κόπασε, ενώ στο ψηλότερο της κομμάτι, μέσα στα έλατα, ένα μικρό παράθυρο καλοκαιρίας μας θύμισε το γαλανό του ουρανού. Δύσκολη σε κάποια σημεία η ειδική με τη φερτή λάσπη να έχει κάνει τα περάσματα αργά και να απαιτεί προσοχή. Σκληρό ενίοτε, αλλά όμορφο, μην ξεχνάμε τα

πλασέ ράλυ Ακρόπολις θα γράφουν.

Τέλος της δεύτερης μέρας με τη Ζήρεια. Εκκίνηση από τα Τρίκαλα και μετά από ένα λουπ 20 χιλιομέτρων μισά ανηφορική ασφαλτος, ακολουθώ πολύ γρήγορο χώμα με τεχνική κατάβαση τα τελευταία 4 περίπου χλμ. και τερματισμό πάλι στα Τρίκαλα. Η έντονη βροχόπτωση είχε σε κάποιο βαθμό χαλάσει το καλό οδόστρωμα κυρίως στο κατηφορικό κομμάτι όπου οι χείμαρροι είχαν αλλοιώσει την επιφάνεια του χωματόδρομου.

Προβληματικό το κομμάτι από το Ξυλόκαστρο έως σχεδόν την Κόρινθο, καθώς η κίνηση σε μια λωρίδα κυκλοφορίας το 2015, στον πιο φορτισμένο κυκλοφοριακά εθνικό οδικό άξονα, δημιουργεί δικαιολογημένα εκνευρισμό.

Συμπερασματικά

Στο χρόνο που υπήρχε διαθέσιμος, με τα μέσα που είχε στη διάθεσή του, ο οργανωτής έστησε έναν αγώνα καλό, ζουμερό, ορεινό, Ακροπολένιο. Η ευχή για καλή επιτυχία είναι δεδομένη όσο κι' αν λοξοκοιτώ στο παρελθόν που ολοένα με γοητεύει περισσότερο.

Πριν, ας πούμε, από 58 χρόνια, όταν μετά το πέρας του Ε', το '57, ο Γερμανός δημοσιογράφος Βίλλυ Βίκζορεκ, 13 μόλις χρόνια μετά την αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής από την Ελλάδα, επισκέπτεται την πατρίδα μας ως απεσταλμένος της «Αυτοκινητιστικής Επιθεώρησης» επίσημου έντυπου της Λέσχης Αυτοκινήτου της Δυτικής Γερμανίας. Στην ανταπόκριση του, με τίτλο «Ελλάδα - Μιά μεγάλη αγάπη» και αφού πλέκει το εγκώμιο του τόπου, σημειώνει ανάμεσα σε άλλα: *«αποτελεί το λίκνο του δυτικού πολιτισμού,»* κλείνει το άρθρο του αναφέροντας:

«Φεύγοντας από την Ελλάδα, αισθάνεται κανείς την ψυχή του βαρειά, σαν να αποχωρίζεται έναν παλιό και στενό φίλο. Ήρθα σαν ξένος σε μια ξένη χώρα, κι άφησα πίσω μου ένα σωρό φίλους.»

Στο αργυρό Ιωβηλαίο του αγώνα, το '78, οι Achim Warmbold – Hans Sylvan τερμάτισαν με το Kadett στην πέμπτη θέση. Πάντως για τον Γερμανό οδηγό η μεγάλη ευκαιρία χάθηκε το '73 όταν ένα κλατάρισμα της «δύο – δύο» που οδηγούσε, στην Αρναία τον περιόρισε στην τρίτη θέση. Στην εικόνα, κατεβαίνουν το Πελοποννισιακό Άστρος, τελευταία ετάπ του '78.

Πέντε χρόνια αργότερα, το Ι' Ακρόπολις θα κλείσει με το παραδοσιακό δείπνο που εκείνη τη χρονιά έλαβε χώρα το βράδυ της 29 Μαΐου στα Αστέρια της Γλυφάδας. Λυρικός ο πρόεδρος της Λέσχης, Απ. Νικολαΐδης έκλεισε με αυτό τον τρόπο την αποχαιρετιστήρια ομιλία του:

«Αποχαιρετώμεν υμάς σήμερα, ευχόμεθα όπως μας δώσητε και πάλιν την ευκαιρίαν να σας φιλοξενήσωμεν υπό τον λαμπρόν ήλιον και το γαλανόν ουρανόν μας, να σας λικνίσωμεν στα γραφικά ακρογυάλια μας, να σας ράνωμε με τη μεταξένια σκόνη του βουνού και του κάμπου μας και να σας χαρίσωμε το υπόλοιπον της καρδιάς μας.»

Στις μέρες μας, είναι οι συνθήκες τέτοιες, που δεν μας επιτρέπουν ανάλογο λυρισμό. Δεν μας επιτρέπουν ούτε μερικές δόσεις αισιοδοξίας. Αν και εδώ που τα λέμε, ο τρόπος που έγινε το 61ο Δ.Ρ.Α. πραγματικότητα, είναι αντικείμενο αισιοδοξίας.

Νηλ, για φασόλια, καρύδια, καλλιέργειες, ορεινός τουρισμός, κτηνοτροφία. Τόπος πλούσιος. Χωριά που αραιώνουν. Τι να

Χωριά που αραιώνουν της Ζήρειας, με τα σύννεφα κοντά στο έδαφος και τη βροχή να σχηματίζει νερόλακους πάνω στη